

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Nestore episcopo & martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

anapesticis ac heroicis: hoc autem obiērim in sacris, quæ à te cōcinnè quotidie habitæ sunt, orationibus, ad animarum ædificationem, & augmentum vniuersæ venerandæ Ecclesie: quas celeri calamo & atramento notis excipiens, & optimis tradens scriptoribus studium adhibui, vt artificiosè referrētur in codicem. Sunt eæ verò eiusmodi, vt per eas omnibus proponatur pius purusque cultus ac fides: publica autem notetur ignominia somnium hereticorum. Si enim tui obliuiscar, excidam à Dei memoria: & nisi tui meminero, lapidibus proijciar in profundum: & lingua, vt dicit diuinus Psalmographus, adhercat faucibus. hoc est enim mihi omnium debitorum preciosissimum, tui semper habere in corde monumentum.

Deceterò autem æquum est, vt ad te conuertamus orationem, ò Dei serue, quicumque es, qui me nolentem incitasti ad hoc certamen, & cōgisti aggredi ea, quæ vires superant, Tibi mea accepta sit obedientia, & meæ orationis adspiciens humilitatem & inornatam dictionem, me accuses negligentie. Non enim diuino patri aliquid dignum attulimus, aut potuimus propè accedere ad dignitatem harū, quæ propè sunt, virtutum. Res enim eius omnem dicēdi facultatem superant, ad eò vt omnes laudatores ex æquo non assequantur oratione eum, qui ipsi debetur, honorem. Ego autem, qui omniū longissimè absum ab eo laudando pro meritis, propono promptam & alacrem volūtatē, vt accipiat, vt qui & laborem dicēdi inopia, senioq; & morbo frangar. Tu verò mercedem ac remunerationem à Deo acceperis, intercessorem, defensorem & propugnatorem, & tuæ spei adimpletorem, quem ex Deo dilexisti, habēs Tarasium. Qui & suis ad Deum intercessionibus assatim & securè præbeat, quæ sunt vsui ad hanc caducam vitam: & præstet, vt tuæ vitæ ita illic reddas rationem, vt reus non peragaris. Quod tecum detur omnibus consequi, qui purè ac sincerè in Deum sperauerunt, eius gratia & copiosis miserationibus, intercedente intemerata & casta Deigenitrice, & cælestibus & omnibus sanctis, Amen.

Conciones
S. Tarasij.

Psal. 136.

Intercessor,
defensor,
propugna-
tor, Tara-
sius.

VITA ET PASSIO S. NESTORIS EPISCOPI,
EX QVODAM EGREGIO MS. CODICE DESCRIPTA: SED
stylo ferè mutato, & quibusdam redditis paraphrasticòs, per F. Laur. Surium.
Consentiunt autem huic historiæ antiquissima Martyrologia.

Ides nos admonet in sanctorum martyrum redire memoriam, & videre palmas & triumphos athletarum Christi, illustria nobis exempla suppeditantium: quos filius coronauit, glorificauit & pater. Athletas autem dico, nō illos, qui vmbatica nobis certamina exhibent, quorum laus dubia est & incerta victoria, & corona corruptibilis: sed illos potius egregios viros, qui vsque ad mortem decertarūt, nē negarent Christum filium Dei, tenentes fidissimam promissionem illius, dicentis: Qui me confessus fuerit coram hominibus, confitebor & ego eum coram patre meo, qui est in cælis. Ex horum cælestium planè athletarum numero est

26. FEBRVA.

Matth. 10.

Nestor beatissimus: qui incidit in eam tempestatē, qua Decius tyrānus, crudelissimis propositis edictis, iussit omnes inuocantes nomen Domini nostri Iesu Christi, vocari ad impura demonum sacrificia: si qui autem ea facere detredarent, eos poenis atrocibus subditos necari. Erat tum in Pamphylia Præses Pollio, qui Christianos ad edenda idolis immolata cōpellebat. Passi tūc sunt beati martyres Papias, Diodorus, Comon & Claudianus. Porro eodem tempore episcopi munere fungebatur S. Nestor, fide & religione per omnem vitam insignis, tantaque humilitate & modestia, vt ipsi etiam Irenarcho vita & conuersatio eius esset formidabilis, nec literis tyrannicis apud illum agere, aut illi se opponere auderet. Tandem cum suis communicato cōsilio, ita dixit: Non possumus quicumquam aduersus Christianos, nisi prius, illorum episcopus comprehensus sit, cui omnes obediūt. Non latuit Nestorem, quas illi insidias molirentur: itaq; plebem omnem iussit abscedere, veritus nē lutorum morsibus patērent: ipse verò nihil territus, non discessit à domo sua: sed orationi incumbens nocte ac die, hoc vel maximè Dominum pastor bonus rogabat, vt gregem suum conseruaret.

Nestoris vitam etiam Irenarchus veretur.

Cingit ab
hominibus do-
mus eius.

Interim persecutores & quidam ex ciuibus, homines nequam & improbi, domum eius vndique circundant, atque ex ijs vnus ad ostium accedens, clamare coepit & vocare Nestorem, qui tum orationi intentus erat: sed vnus ex pueris eius indicauit illi, adesse præforibus, qui ipsum quærerent. Completis igitur precibus, egreditur ad illos. Tum verò illi submisso capite, eum reuerterè adorârunt. Quibus Nestor, Ecquenam, inquit, filioli causa est, ob quam huc ad nos accessistis? Responderunt illi: Omnis curia vocat te. Ille itaque signans se in nomine Domini Iesu Christi, placidè admodum instâr ouis illos sequebatur. Vbi autem in forum ventum est, curia omnis surrexit, eumque honorificè salutauit. At Nestor, Ignoscat, inquit, vobis Deus: cur isthuc facitis? Responderunt illi: Facimus pro dignitate. nam tua vita & conuersatio sic meretur. Deindè tollunt eum extra turbas ad locum quendam separatum: vbi cum permulta fuissent posita subsellia, iubet adferri thronum, in quo sedeat episcopus. Ille verò ait: Satis mihi honoris hætenus oblatum est: dicite iam, cur me accersiri volueritis. Tum Irenarchus, Nostin', inquit, Domine edictum Imperatoris? Et Nestor, Ego, ait, preceptum non Imperatoris, sed omnipotentis Dei noui. Irenarchus dixit: Assentire nobis, Nestor, tranquillo & prompto animo, nè voceris ad iudicis tribunal. Ego verò, inquit S. Nestor, cælestis regis preceptis & voluntati assentior. Respondit Irenarchus: Dæmonium habes. Dixit S. Nestor: Vtinàm à dæmonibus immunes vos essetis, nec coleretis dæmones. Irenarchus dixit: Itane ausus es homo importunissime, deos nostros dæmones appellare? Respondit S. Nestor: Ego verò eos esse dæmones non solum verbis affirmo, sed etiam propria illorum, cum in energumenis coniurantur, confessione confirmo. Tum Irenarchus caput agitans: Ego, inquit, efficiam apud Præsidentem, vt tormentis adactus, confitearis eos esse re vera deos, & non dæmones. S. Nestor, cum crucis Christi signum pinxisset digitis in fronte sua, dixit: Quid mihi tormenta minaris? Ego neque tua, neque Præsidentis tormenta timeo, sed ea, quæ Christus Deus meus minatur. Porro Irenarchus tradidit sanctum virum duobus Christianorū persecutoribus, & profectus est Pergam. Sequebatur autem agnus lupum. In ipso verò itinere accidit subito non mediocri tremotus, & vox cælitus lapsa, confirmauit martyrem Christi. At illi territi, & obstupefacti, dicunt ad Episcopum: Domine Episcope, quis hic sonus est, & vnde hic tremotus? Respondit ille: Signum est Christi Dei mei. Cumque venissent ad urbem quarta sabbati, hora vndecima, manserunt extra oppidum in hospicio quodam. Postquam autem Irenarchus indicauit Præsidi de sancto Nestore, ille manè sedit pro tribunali, & beatus Nestor ei oblatus est. Porro Irenarchus præbuit relationem Urbano adiutori, qui iubete Præsidente eam recitauit:

Cruce se
consignat.

Constanter
respondet
Irenarcho.

Cruce se
signat.

Literæ ad
Præsidentem.

Iterum sibi
Cruce im-
primit.

Eupator & Socrates totusq; Senatus, Domino præstantissimo Præsidi salutem. Cum ad tuam celsitudinem allata essent scripta diuina Domini Imperatoris nostri, quibus iubebatur, vt Christiani omnes à sententia malè ipsi insita deducti, ad sacrificia perducantur: humanitas tua nihil seuerè & perturbatè, sed cõmiter & sedatè omnia agere voluit. Verùm hac lenitate parùm effectum est, cum illi obstinatis animis edictum Imperatorium contempnant. Nam & iste rogatus à nobis & à toto Senatu, non solum ipse nõ cessit, sed etiam omnes, qui illi parent, eius tanquam principis sui, exemplis animati, morigeros se præbere edictis noluerunt. Et nos quidem interim isti suadere non cessauimus, vt, quemadmodum inuictissimi principis literis iubetur, ad templum Iouis accederet: ille verò deos immortales contumelijs & conuicijs profecidit. Sed neque ab Imperatoris, licet absentis, minimè ferendis iniurijs abstinuit: & in te quoque eadem procacitate usus est. Quamobrem compulsus est Senatus eum tuæ exhibere celsitudini.

His lectis literis, Præses dicit sancto Nestori: Quis vocaris? Beatus Nestor dixit: Seruus Christi. Præses dixit: Ego non de cõditione, sed de nomine percontatus sum. Nestor ait: Ego verò Christianus sum: & hoc nomen est mihi. Quod si verò etiam temporarium vis nomen scire, equidem Nestor vocor. Præses dixit: Pone dijs thura immortalibus, & ego quamprimùm scribam Augusto, vt te iubeat esse principem sacerdotum, & vt omnia tuæ subiaceant ditioni, honoribusque & diuitijs auctus, multos annos possis præclarè & splendide viuere. Tum verò sanctus martyr sublati in cælum oculis, seq; cruce signans, dixit ad Præsidentem: Etiam si hoc corpusculum multiuarijs subdas cruciamentis, si vincula, si bestias, si ferrum adhibeas, donèc spiritus hos reget artus, non potero certè adduci,

vt negem nomen Dei mei, quod est super omne nomē. His dictis, iussit eum Præses sus- Philip. 2.
pendi in euleo, & crudelissimè torqueri. Parenti crudeli domino crudeles ministri, & Torquetur
in sancti martyris latera tam profundè vngulas imprimunt, vt etiam costæ nudarētur. atrocissimè
Ille verò pfallebat, dicens: Benedicam Dominum in omni tempore, semper laus eius Psalm. 33.
in ore meo. Iudex verò stupens ad tantam eius tolerantiam, dixit: Non erubescis mor-
talium omnium infelicissimè, spem tuam collocare in homine, eoquē violenta morte
perempto? Beatus Nestor respondit: Sit planè hæc & mea & omnium, qui inuocant no-
men Domini nostri Iesu Christi, confusio & verecundia.

Cùm autem turbæ vociferarentur, vt eum Præses tolleret è medio, per præconem
eum interrogauit: Visne sacrificare dijs? Sanctus martyr in Christo benè confidens, re-
spondit: Impijssimè & sceleratissimè fili diaboli, non modò tu Dei conspectum non ver-
reris, qui tibi hunc donauit principatum: (per illum enim reges regnant, & principes Prou. 8.
imperant, & potentes decernunt iustitiam) sed me quoquē compellis relinquere verum
Deum, conditorem & saluatorem omnium nostrum, & adorare vana & saxea simula-
cra? Præses dixit: Quid vis, nobiscumne esse, an cum Christo tuo? S. Nestor eum ingenti
gaudio respondit: Cum Christo Deo meo semper fui, & sum, & ero. Vidēs Præses insu-
perabilem animi eius constantiam & inuictam tolerantiam, ita tulit sententiam in eum; Mortis sen-
Quandoquidem non vis cōsentire, Nestor, inuictissimo principi, neque sacrificare dijs tentia in eū
immortalibus, sed māuis adherere Christo crucifixo sub Pontio Pilato: ego, vt sis be- pronuncia-
nè deuotus Deo tuo, hanc in te fero sententiam, vt ligno affixus intereas. Itaque vir san- tur.
ctus cruci affixus quidē est, sed ab ipsa cruce, tanquā è cathedra, docebat Christianos, Crucifixus
dicens: Filioli, stabilis sit nostra confessio ad Deum, & nō negemus eum, qui pro nobis confirmat
passus est, nè lætetur nostra perditione diabolus. Compatiamur ei, vt conglorificemur. Christia-
Non negemus eum, nè ipse quoquē neget nos. Mementote illum missum à patre re- nos.
demptorem animarum nostrarum, ad abolenda peccata nostra: qui peccatum non fec-
cit, & pro nobis passus est: cui etiam nos omnes donauit pater, vt in nomine Iesu omne Philip. 2.
genus flectatur, cęlestium, terrestrium & inferorum, & omnis lingua confiteatur, quia
Dominus Iesus Christus in gloria est Dei patris. Rursusque ait adstanti turbæ: Filioli,
oremus & flectamus genua ad Deum, per Dominū nostrum Iesum Christum: Omni-
bus autem flectentibus genua, & simul ipso de cruce orāte, cū dixisset, Amen, obdor-
miuit in Domino.

VITA SANCTI PATRIS NOSTRI PORPHYRII EPISCOPI GAZAE, EX SIMEONE METAPHRASTE,

Authore verò Marco eius ministro & familiari.

Sanctorum virorum certamina, & diuinum eorum zelum 26. FEBRYA.
& desiderium, pulchrum est cōtemplari oculis. Dum enim
cernuntur, digna euadunt quæ amentur. Afferunt autem
non medioerem quoquē vtilitatem, quæ de ijs fiunt narra-
tiones ab ijs, qui accuratè sciunt, subeuntes animos audi-
torum. Est visus quidem auditu fidelior: Persuadet verò eti-
am auditus, si à fide dignis dicantur, quæ dicuntur. Atque
si rerum quidē vtilium esset eiusmodi narratio, vt in eam
nihil posset aut negligentia aut malitia, & non veritati fal-
sum insereretur, supernacaneum esset hæc cōscribere, cū
sufficeret veritas ad ædificationē, quæ semper per successi-
onem inseretur auribus posterorum. Sed quoniam corrumpit ac perdit tempus, seu per Cur scribā-
obliuionem, seu per malitiam atque negligentiam, necessariò accessi ad hanc præsen- tur sancto-
tem scriptionem, nè processu temporis obliuioni mandetur hic vir sanctus, sanctus, in- nū res gestæ.
quam, Porphyrius. Meminisse enim rerum rectè & ex virtute ab eo gestarum, sit ijs, qui
audiunt, opem ferens medicamentum.

Est verò absurdum, tragicos Poetas & alios eiusmodi, in rebus ridiculis & anilibus
fabulis cōsumere orationem: nos autem despiciere sanctos viros & dignos, qui manden-
tur memoriæ, tradi obliuioni. Quas non ergò dabo pœnas, si non scriptis mandem vi-
tam huius viri pij, vitam, inquam, philosophiæ magistram, eius qui est amulatus vitam,